

Arrest

nr. 181 972 van 8 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 19 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 september 2016 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 januari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, op grond van haar wettelijke samenwoning met haar partner, dhr. V.D.

1.2. De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 20 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:
(...)”*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 08.01.2015 in functie van haar partner de heer V.D. (...) (RR xxx). De aanvraag werd echter ten onrechte ingediend en de F-kaart bijgevolg ten onrechte bekomen. Immers, de wettelijke samenwoonst werd nooit geregistreerd, derhalve kon betrokkene art. 40bis, §2, 2° niet inroepen om het verblijfsrecht te bekomen.

Uit de gegevens van het arrest van doorhaling door het Hof van beroep van Gent met rolnummer 2015/AR/1243, uitspraak d.d. 04.04.2016, blijkt dat de wettelijke samenwoonst van betrokkene met de heer D. V. (...) (RR xxx) niet werd geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent. Dit was op 29.07.2014. Betrokkenen zijn tekenden beroep aan op 10.09.2014 tegen deze weigeringsbeslissing. Bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent van 26.02.2015 werd beslist dat het verhaal van de eisers ontvankelijk is maar wijst het af als niet gegrond. Op 30.04.2015 werd een verzoekschrift neergelegd om hoger beroep in te stellen tegen deze beslissing. Echter, op 23.02.2016 werd door de partijen een gezamenlijk verzoek tot doorhaling neergelegd. Op 04.04.2016 werd de doorhaling bevolen door het Hof van Beroep te Gent. Derhalve kan niet gesteld worden dat betrokkene intussen haar gelijk heeft gehaald betreffende de registratie van de wettelijke samenwoonst en deze alsnog een wettelijke basis zou kunnen vormen voor het verblijfsrecht.

Na uitspraak door de Rechtbank van Eerste Aanleg op 26.02.2015 en de annulering van het Hoger Beroep d.d. 04.04.2016 kunnen we stellen dat de niet-registratie kracht van gewijsde heeft gekregen.

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: ‘er door de minister of zijn gemachtigde binnen 5 jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie: (...) het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.’ Bijgevolg kan, overeenkomstig dit artikel, een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig artikel 42 quater, §4, 1° is niet van toepassing gezien er geen nooit een geregistreerde wettelijke samenwoonst is geweest. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Van een schrijnende situatie lijkt in het administratief dossier evenmin sprake.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid dienen ook een aantal humanitaire elementen in overweging te worden genomen. De duur van haar legaal verblijf in België, weliswaar onrechtmatig uitgeoefent, kan een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het gaat immers over een relatief korte periode wanneer we dit vergelijken met de duur van het verblijf van betrokkene in het land van oorsprong. Daarenboven is betrokkene reeds in 2011 teruggekeerd en heeft in Thailand verbleven tot en met half 2014. Er zijn geen aanwijzingen in het dossier dat de terugkeer toen problematisch was. Bijgevolg is het redelijk aan te nemen dat dit heden terug mogelijk is. Er is ook geen sprake van een medische problematiek in het dossier, dus kunnen we aannemen dat ze zonder problemen kan terugreizen. Wat betreft de leeftijd van betrokkene kunnen we stellen dat deze een terugkeer niet belemmert. De gezinssituatie van betrokkene spreekt voor zich, er is nooit een daadwerkelijke wettelijke samenwoonst geweest, betrokkene en de referentiepersoon zijn geen koppel

overeenkomstig art. 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980, hierdoor is verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald. Wat betreft haar economische situatie blijkt uit de RSZ-databank dat betrokkene niet meer aan het werk is sinds 31.10.2014. Van verworven economische belangen kan derhalve niet gesproken worden.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Bijgevolg wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.“

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Zij voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“1.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster overeenkomstig het art. 42^{quater} §1, 4° Vw. omdat de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg aangaande de niet-registratie van de wettelijke samenwoning kracht van gewijsde heeft gekregen.

2.

Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

3.

Dat verweerder in de bestreden beslissing verder stelt dat, overeenkomstig het art. 42^{quater}, §1, derde lid, Vw., de duur van haar legaal verblijf in België, een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat nu verzoekster reeds in 2011 zou teruggekeerd zijn naar Thailand en er verbleven hebben tot half 2014.

Volgens verweerder is er in hoofde van verzoekster geen sprake van verworven economische belangen in België gezien zij sinds 31.10.2014 niet mee in België aan het werk is.

Dat verzoekster opnieuw dient vast te stellen dat verweerder heeft nagelaten verzoekster uit te nodigen bewijsstukken aangaande haar verblijf in België, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met zijn land van oorsprong neer te leggen.

Dat derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verzoekster ontkent immers dat zij reeds in 2011 zou teruggekeerd zijn naar Thailand en er verbleven hebben tot half 2014.

Dat immers verzoekster in België op 2 juli 2012 als zelfstandige een verklaring van aansluiting heeft ondertekend bij het HDP Sociaal Verzekeringsfonds en hiervoor in 2012-2013 en hiervoor sociale bijdragen heeft betaald (cf. stuk 2).

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met deze bewijsstukken.

Verzoekster werd in geen geval door verweerder uitgenodigd bewijsstukken aangaande haar verblijf in België van 2011 tot 2014 neer te leggen.

Dat verweerder verder onterecht stelt dat in hoofde van verzoekster geen sprake is van verworven economische belangen in België gezien zij sinds 31.10.2014 niet mee in België aan het werk is.

Dat verzoekster sedert 6 april 2016 via een onderneming natuurlijk persoon opnieuw in België aan de slag is (cf. stuk 3) en zij in 2015 met succes Nederlandse taallessen heeft gevolgd (cf. stuk 4).

Dat derhalve er wel degelijk sprake is van verworven economische belangen in België gezien haar zelfstandige activiteiten en haar integratie.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met voormelde bewijsstukken.

Verzoekster werd in geen geval door verweerder uitgenodigd bewijsstukken aangaande verworven economische belangen in België sinds 31.10.2014 neer te leggen.

Dat derhalve sprake is van schending van art. 42quater, §1, derde lid, Vw., van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.”

3.2. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreesaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adreesaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

De beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een Unieburger steunt te dezen op artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling is een omzetting van artikel 14, §2 samen gelezen met de artikelen 7, 12 en 13 van de Europese richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (*Parl. St. Kamer*, doc 51 2845/001, Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). Er wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De bestreden beslissing beëindigt het verblijfsrecht van de verzoekende partij. De bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een bezwarende besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht is derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C- 317/08- C- 320/08,

EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Het niet voldoen aan de hoorplicht zal slechts dan tot de vernietiging aanleiding geven als de verzoekende partij informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde zou kunnen overwegen om de nadelige beslissing niet te nemen of een minder nadelige beslissing te nemen (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

3.3. Artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij niet werd ingelicht over het voornemen van de verwerende partij om haar verblijfsrecht te beëindigen, noch werd gevraagd informatie over te maken aan de verwerende partij in het licht van een beoordeling overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, noch werd gehoord naar aanleiding van het nemen van de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij kan aldus gevolgd worden waar zij stelt *“(…) dat verweerder heeft nagelaten verzoekster uit te nodigen bewijsstukken aangaande haar verblijf in België, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met zijn land van oorsprong neer te leggen.”*

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij er op dat zij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in de bestreden beslissing, in 2011 niet is teruggekeerd naar Thailand en er niet heeft verbleven tot half 2014, dat zij immers op 2 juli 2012 als zelfstandige een verklaring van aansluiting heeft ondertekend bij het HDP Sociaal Verzekeringsfonds en hiervoor in 2012-2013 sociale bijdragen heeft betaald. Voorts stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ook ten onrechte stelt dat er in haar hoofde geen sprake is van verworven economische belangen in België gezien zij sinds 30 oktober 2014 niet meer in België aan het werk is, daar zij sedert 6 april 2016 via een onderneming natuurlijk persoon in België opnieuw aan de slag is en zij in 2015 Nederlandse taallessen heeft gevolgd. De verzoekende partij legt van deze door haar aangehaalde feiten bij haar verzoekschrift stavingstukken voor.

3.5. *In casu* stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in het verzoekschrift op verscheidene concrete elementen heeft gewezen, die zij had willen bijbrengen indien zij werd uitgenodigd bewijzen bij te brengen in het kader van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

De Raad kan niet uitsluiten dat dit elementen zijn die, had de gemachtigde de hoorplicht gerespecteerd, eventueel de gemachtigde ertoe hadden kunnen bewegen de nadelige beslissing niet te nemen of een minder nadelige beslissing te nemen.

3.6. Een schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht wordt aangenomen.

Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Aangezien zij dus terugvalt op haar bestaande verblijfsrecht kan in haar hoofde geen bevel om het grondgebied te verlaten worden genomen, zodat ook deze beslissing moet worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER